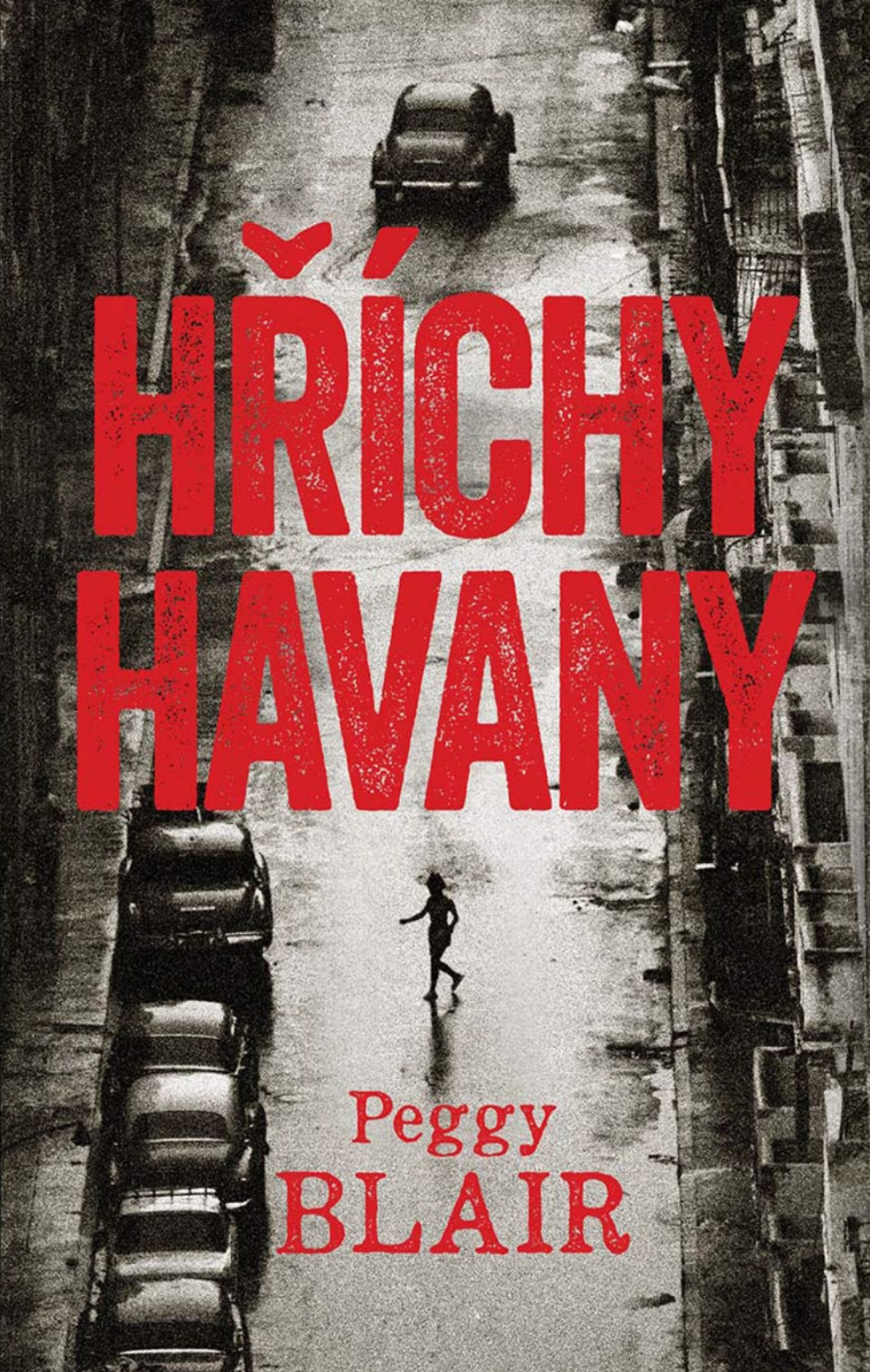

HŘÍCHY HAVANY

Peggy
BLAIR

Peggy
BLAIR

HŘÍCHY HAVANY

2014

Copyright © 2012 by Peggy Blair
Translation © 2014 by Klára Míčková
Cover design © 2014 by GALATEA

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní
a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE BEGGAR'S OPERA,
vydaného nakladatelstvím Penguin Group, Canada, 2012,
přeložila Klára Míčková
Jazyková redakce: Petr Štádler
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické podobě
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v září 2014

ISBN 978-80-87910-22-1

PROJADE

Říkat pravdu v dobách všeobecného klamu je revoluční čin.

GEORGE ORWELL

PROLOG

Rodiče Rickyho Ramireze stáli na chodbě a o čemsi tiše diskutovali s lékaři. Babiččina ruka v Rickyho drobné dlani připomínala tenké kosti ptáků. Stará žena měla zavřené oči a dýchala jen mělce. Místnost byla prosycená směsicí tabáku, anýzu a potu.

Když se babička náhle posadila a přitáhla si k sobě chlapcovu hlavu za uši, desetiletého Rickyho spíš překvapila, než že by se vyděsil. Držela ho tak pevně, až mu z očí vyhrkly slzy. „Mrtví přijdou,“ zachroptěla. „Můj dar tobě jako nejstaršímu dítěti.“ Chlapec sotva rozeznal její hlas. Nepromluvila už několik dní.

„Jací mrtví, babi? Vrátiš se domů?“ Mrtví *odcházejí*, a pokud věděl, ještě nikdy se nevrátili.

„Ne,“ usmála se žena chabě. Uvolnila sevření a jemnou snědou rukou pohladila vnuka po tváři. „I když bych tě moc ráda viděla vyrůstat, chlapče.“

„Tak kdo teda přijde, *mamita*?“ Ricky si promnul rozbolavělé uši.

Ženinó tělo pozvolna kleslo zpátky na postel. Znovu se natáhla po vnukově ruce. „Poslové z druhého břehu. Pošle ti je na pomoc oriš Elegua, abys ty pomohl jim. Bude z tebe policista, Ricky, vidím to ve tvé budoucnosti. Jednej s nima s respektem, stejně jako oni budou jednat s tebou. Nikdy ale nezapomeň, Elegua je šejdíř.“ Poslední slova pronášela tak tiše, že chlapec musel napínat sluch, aby jí rozuměl. „Zůstane to naším tajemstvím, bohové se snadno rozhněvají. Slib mi to.“ Pevně mu sevřela ruku.

„Slibuju.“

Naposled chlapcovy prsty uvolnila a znovu zavřela oči.

Ricky cítil v dlani, jak babiččina ruka chladne, a věděl, že odešla. Jen netušil kam. Rozplakal se.

Jakmile se malý Ricky zbavil smutku, začala jej myšlenka na duchy vzrušovat. I když by byl raději, kdyby mu *mamita* zanechala něco praktičtějšího, třeba baseballovou pálku.

Ubíhaly však týdny a měsíce a žádní mrtví ani poslové nepřicházeli. A neobjevila se ani žádná pálka.

Rodiče mu vysvětlili, že babička byla stará a zmatená a že zemřela na vzácný druh demence, v jehož důsledku věřila ne-reálným věcem. Nakonec se dozvěděl, že mu jako odkaz namísto šestého smyslu zanechala vadný gen.

Inspektor Ricardo Ramirez se dozvěděl, že umírá, v době, kdy sloužil jako šéf havanského Útvaru pro závažné trestné činy kubánské Národní revoluční policie.

1

1. LEDNA 2007

Inspektor Ramirez shlížel z okna kanceláře Hectora Apira ve třináctém poschodí na mladého pochůzkáře, který se hrbil o sloup veřejného osvětlení na okraji chodníku.

Tentýž znuděný policista o týden dřív, na Štědrý večer předchozího roku, dohlížel na pořádek na nábřeží Malecón. Stejně jako tehdy si i dnes určitě přál, aby se objevil nějaký kapsář, srazila se auta či cokoliv jiného, co by zahnilo monotónní šed' nezáživných dní. Namísto toho podle svého hlášení jen sledoval, jak nějaké dítě z ulice dotírá na dvojici turistů, aby mu dali pár drobáků. Kdyby byl policista zasáhl, byl by dnes chlapec stále naživu?

Inspektor Ramirez si kvůli Apirovi skoro přál, aby odpověď zněla záporně.

„Ten polda by si měl dávat pozor, kde stojí,“ prohodil k mrtvé ženě, jež seděla za Apirovým stolem. Zhmotnila se ráno na parkovišti. Na sobě měla nabírané jižanské šaty a na hlavě široký bílý šátek zdobený obrovskou látkovou květinou. Několiké šňůry perel na krku prozrazovaly, že patří – či spíše patřila – ke stoupencům santérie.

Nějak se jí podařilo vtěsnat své poněkud korpušentní pozadí do Apirovy nevelké židle, ale nesedělo se jí pohodlně. Vějířem bojovala proti horku a trpělivě čekala, až inspektor skončí s doktorem Apirem a pustí se do vyšetřování její vraždy.

„Začátkem měsíce nedaleko odsud spadl jeden barák,“ pravil Ramirez tiše pro případ, že by neslyšel charakteristické

kulhání vracejícího se lékaře. „Já jsem vyšetřoval smrt, Apiro těla.“

Žena zdvořile, leč podezřívavě příkyvovala a na rozdíl od ostatních odmítala pantomimu. Nebude snadné k ní proniknout, pomyslel si Ramirez. Někomu se to však přece jen podařilo, jak prozrazoval velký nůž trčící z ženiny hrudi. Ten nejspíš pronikl skrze celou kost.

Ramireze udivilo, že mrtvou nedostala dřív rakovina. I po smrti držela ručně ubalený, notně rozžvýkaný patnácticentimetrový doutník Montecristo, i když už z něj nikdy neměla potáhnout. Apiro se na pitvu jejích ostatků chystal odpole dne.

Inspektor se mylně domníval, že mrtvá bude k něčemu tak pomíjivému jako tělo poněkud tolerantnější, neuniklo mu však zklamání, které se jí zračilo ve tváři, když očima klouzala po Apirových fotografiích, rozvěšených na stěnách výrazně pod rovinou očí. Snad očekávala, že lékař Apirova formátu bude, inu, zkrátka formát. Veškeré Apirovy nedostatky se nicméně nedaly srovnat s jejími; on byl totiž alespoň naživu.

Hector Apiro působil v havanském Útvaru pro závažné trestné činy na půl úvazku jako pohotovostní patolog a Ramirez nechápal, z jakého důvodu kdysi slavný plastický chirurg toto neradostné zaměstnání přijal. Apiro k tomu nikdy neřekl víc, než že mrtvoly nemizí uprostřed noci. Nic od nich neočekává, a tak jej nikdy nemohou zklamat.

„Věřte mi,“ naléhal inspektor chlácholivě, „Apiro v sobě má víc, než se na první pohled zdá. Ať už za jeho postižením stojí jakákoliv genetická nebo biologická vada, rozhodně neovlivňuje jeho schopnosti. Akorát jeho city.“

Mrtvá žena nešťastně pohodila rameny. Že ji rozčtvrtí nějaký, byť sebeschopnější, trpaslík, prostě jen dále přisypávalo sůl do už tak fatálních ran.

Hector Apiro byl geniální a laskavý člověk, jeho postižení přesto uvádělo většinu lidí do rozpaků. Příroda Apirovi nadělila normální trup, avšak hlavu a dlaně měl neobvykle velké

a nohy a paže zase abnormálně krátké. Zbytek Apirova těla, pokud bylo Ramirezovi známo, zůstal nepostižen.

Patolog šel na chodbu pro konvici s horkou vodou. Ramirez s ním chtěl probrat události posledního týdne ještě předtím, než odevzdá závěrečnou zprávu státnímu zástupci. Takto důležitá policejní zpráva vyžadovala pečlivé vyhotovení; kvůli lžím, na nichž lpěl ministr vnitra, vyzní podobně tragicky jako ruský román, jen bude ochuzena o humor.

Inspektor si povzdychl. Začne Štědrým dnem, tím dnem, kdy minulost začala předbíhat přítomnost. Dvě vraždy, jedna sebevražda a mezinárodní skandál za dobu o něco delší než týden. Podle některých hlasů se pohřbů možná zúčastní sám Fidel Castro, který by kvůli nim vstal poprvé za devět měsíců z nemocničního lůžka. Koho by napadlo, že něco tak banálního jako partnerská hádka vyústí v tolik zmařených životů? Po chůzkáře dole na chodníku určitě ne.

No, ten mrtvý to věděl, dumal Ramirez při vzpomínce na ducha, kterého nahradila tělnatá dáma. Jenže tehdy jsem nechápal, co se mi pokouší říct. A než mi to došlo, bylo příliš pozdě.

„Tu chybu už podruhé neudělám,“ slíbil dámě s doutníkem. „Věřte mi, najdu toho, kdo vám to udělal. Jde jen o to, abych na to měl dost času, než sám odejdu.“

Žena neznatelně přikývla a odvrátila zrak.